

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.974 van 11 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 13 juli 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 24 januari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. STESSENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 30 september 2005 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.
2. Op 23 februari 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 24 februari 2006. Hij werd gehoord op 5 april 2006.
3. Op 7 april 2006 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 5 mei 2006.

4. Op 27 juni 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 29 juni 2006 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, is hij een Palestijns moslim afkomstig uit Jenin. In 1982 zou hij zich hebben aangesloten bij Fatah. In februari 2005 zou hij een rapport hebben opgesteld waarin hij een aantal Fatah-voormannen corruptie aanwreef en deze van landverraad betichtte. Via een kennis van verzoeker zou dit document aan de revolutionaire raad van zijn partij zijn overgemaakt. Hierop volgend zouden de toelagen die verzoeker van de partij ontving zijn stopgezet en zou hij geen nieuwe opdrachten hebben gekregen. Daarenboven zou hem op het partijbureau verboden zijn om bepaalde document in te kijken en voelde verzoeker zich scheef bekeken door zijn partijgenoten. Omstreeks februari 2005 zou verzoeker via zijn broer, die een aanzienlijke positie zou bekleden binnen de partij, en via verschillende vrienden vernomen hebben dat zijn leven in gevaar was. Uit vrees voor moeilijkheden zou verzoeker in mei 2005 naar Zarkha (Jordanië) gevlucht zijn. Onvergezel van zijn familie zou hij op 24 augustus 2005 naar Syrië zijn gereisd en ongeveer een maand later zou hij via Turkije naar België zijn verder gereisd.
2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat hij in zijn geboorteland vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) verzoeker geen rechtstreekse confrontaties met zijn partijgenoten doorstond, nooit werd gearresteerd en nooit dreigementen ontving maar zijn bewering dat zijn leven in gevaar is uitsluitend baseert op informatie die hij via derden bekwaam, (ii) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van zijn engagement voor Fatah en hij derhalve onvoldoende aannemelijk weet te maken dat hij sedert 1982 lid is van deze partij, (iii) hij tijdens het gehoor in dringend beroep weigerde te antwoorden op de vraag welke rang hij had binnen de partij en verklaarde dat bepaalde aspecten van zijn carrière bij Fatah geheim zijn, hetgeen wijst op een gebrek aan medewerking ten aanzien van de asielinstanties en/of twijfel oproept over zijn voorgehouden jarenlange engagement voor Fatah en (iv) de door hem neergelegde documenten, met name zijn identiteitskaart en diploma, weliswaar een aanwijzing bieden van zijn identiteit, doch deze door de Commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken.
3. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en hieruit geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de staat anderzijds. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke toestand in zijn land van herkomst en met de feiten die hij heeft aangehaald, dat zijn verklaringen zonder meer coherent, plausibel en niet in strijd met algemeen bekende feiten zijn en dat de juistheid van alle aangehaalde feiten niet met zekerheid kan worden vastgesteld zodat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoeker stelt dat de motieven van de bestreden beslissing dan ook in wanverhouding zijn met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten.

4. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Verzoeker argumenteert dat de situatie in Palestina zeer instabiel is en wordt geteisterd door uitbarstingen van geweld, dat hij bij een terugkeer naar zijn land zal geliquideerd worden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens, zodat de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. schendt.
5. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.
6. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en The law of refugee status, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.
7. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft ook maar enig begin van bewijs neer te leggen van zijn beweerde lidmaatschap van Fatah en zijn tewerkstelling voor deze partij. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij bij zijn broer documenten heeft opgevraagd ter staving van zijn betrokkenheid bij Fatah maar dat het verkrijgen van deze documenten zeer moeilijk is omwille van de recente gewelduitbarstingen tussen Hamas en Fatah. Dergelijke uitleg kan echter niet volstaan als verschoning voor het gebrek aan stavingstukken. Van een kandidaat-vluchteling mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om de nodige documenten te verzamelen die zijn relaas kunnen ondersteunen. Gelet op het feit dat verzoeker ondertussen bijna drie jaar in België verblijft, maakt hij geenszins aannemelijk dat hij hiertoe voldoende en ernstige inspanningen heeft ondernomen, temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker er wel in geslaagd is om andere documenten te laten nasturen. Aangezien verzoekers beweerde tewerkstelling voor Fatah ongeloofwaardig is kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met deze partij, temeer daar hij zijn vrees voor vervolging louter steunt op beweringen van derden (zijn broer en niet nader bij naam genoemde vrienden), terwijl hij verklaart persoonlijk nooit enig dreigement vanwege Fatah te hebben ontvangen. Waar verzoeker thans in het verzoekschrift beweert dat M. Arafat, de neef van wijlen Yasser Arafat en voormalig hoofd van de veiligheidsdienst, op 8 september 2005 werd neergeschoten naar aanleiding van het rapport dat door verzoeker zou zijn opgesteld, wijst de Raad erop dat ook dit een blote bewering is waar verzoeker niet het minste begin van bewijs van aanbrengt. Verzoeker toont

derhalve op geen enkele wijze aan dat de moord op M. Arafat enig verband zou houden met zijn beweerde problemen en zijn vervolgingsvrees. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens het gehoor in dringend beroep voor het Commissariaat-generaal melding heeft gemaakt van deze moord.

8. Verder wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling, in het kader van zijn plicht tot medewerking, mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. De Commissaris-generaal oordeelde immers terecht dat verzoeker blijk geeft van een manifest gebrek aan medewerking daar hij zijn vrienden die hem op de hoogte zouden hebben gebracht van het feit dat zijn leven in gevaar zou zijn niet bij naam wenst te noemen, hij weigerde te antwoorden op de vraag welke rang hij had in de partij en verklaarde dat bepaalde aspecten van zijn carrière bij Fatah geheim zijn. Dergelijk gebrek aan medewerking is onverzoenbaar met een gegronde vrees voor vervolging in de zin de Vluchtelingenconventie en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde betrokkenheid bij Fatah. Verzoeker geeft in het verzoekschrift geen afdoende en aannemelijke verklaring voor zijn gebrek aan medewerking zodat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.
9. Zo de Raad er weliswaar niet aan twijfelt dat verzoeker geboren werd te Jenin (Westelijke Jordaanoever), zoals blijkt uit een kopie van zijn identiteitskaart van 26 april 1995, wordt de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder ondermijnd door het feit dat hij niet aannemelijk maakt dat hij recentelijk, in de periode voor zijn vlucht naar België in september 2005, in Jenin of in de Palestijnse gebieden heeft verbleven. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker verklaart over een Jordaanse paspoort te beschikken, dat zijn ex-echtgenote van Jordaanse nationaliteit is en volgens de echtscheidingsakte dd. 26 juli 2007 van de Religieuze Rechtbank te Alzarka (Jordanië) zijn verzoeker en zijn ex-echtgenote woonachtig te Alzarka (Jordanië). Deze echtscheidingsakte, die vergezeld van een eensluidende verklaring op verzoek van de Raad op 25 juli 2008 werd toegestuurd, vermeldt overigens dat verzoeker persoonlijk voor de rechtbank is verschenen, waardoor de Raad enkel kan concluderen dat verzoeker, die sedert 30 september 2005 in België verblijft, België heeft verlaten teneinde in Jordanië uit de echt te scheiden op 26 juli 2007, hetgeen bevestigt dat verzoeker over een paspoort beschikt waarmee hij zonder enig probleem naar Jordanië kan reizen. Gelet op deze overwegingen en mede gelet op hoger genoemde vaststelling dat verzoeker weigert om de nodige medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielaanvraag beoordelen, kan worden aangenomen dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Jordanië waar hij in het verleden wel gebruik van gemaakt heeft. Het schrijven van de Palestijnse ambassade in Amman van 4 juli 2007 waarin wordt gesteld dat verzoeker Palestijn is van nationaliteit wijzigt niets aan deze vaststellingen.
10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat

verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en hij tijdens het gehoor de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Verder kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Arabische taal machtig is. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden. Evenmin kan worden volgehouden dat de bestreden beslissing in kennelijke wanverhouding zou staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Artikel 3 van het E.V.R.M. kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van een verzoek tot hervorming/nietigverklaring van een beslissing waarbij enkel uitspraak wordt gedaan over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut, en niet over de verwijdering van de vreemdeling. De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. In zoverre de rechtstreekse schending van artikel 3 van het E.V.R.M. wordt aangevoerd is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.
12. Gelet op bovenstaande overwegingen komt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de vaststelling dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verzoeker slaagde er immers niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. De Raad moet verzoekers asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is. Gelet op verzoekers ongeloofwaardig relaas, zijn gebrek aan medewerking en het feit dat hij niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk tot aan zijn vlucht naar België in Jenin heeft verbleven, komt hij ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de actuele situatie in Palestina, waar al jaren een gewapend conflict aan de gang is, doet geen afbreuk aan deze overwegingen. Vooreerst volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Bovendien dient de Raad de actuele situatie in het land van herkomst slechts nader onder ogen te nemen indien verzoekers relaas hem voldoende geloofwaardig voorkomt, hetgeen in casu niet het geval is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is slechts gemachtigd een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikels van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem

de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de reactie van verzoeker op de nota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aangetekend verstuurd op 16 juli 2008, niet in aanmerking kan worden genomen. Een replieknota kan krachtens artikel 39/76 enkel worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen, wat in casu niet het geval is.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 augustus 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M.-C. GOETHALS.